

Sofía Maciá Caro
2º ESO A
IES Cayetano Sempere

IMAGINA EL FUTUR AMB INTEL·LIGÈNCIA ARTIFICIAL

Per a mi, l'ús de les IA, s'esta convertint cada vegada més en una necessitat en les nostres vides quotidianes. A continuació exposaré tres microrelats o xicotetes històries en les quals l'ús de la IA pot arribar a ser de gran ajuda i una necessitat diària per a moltes persones.

SEMPRE JUNTS

David era un xiquet que no va arribar a conèixer a la seua mare perquè ella va morir quan ell va nèixer. Encara que David no va arribar a conèixer-la, va tindre la sort que el seu pare, que era programador informàtic, estava molt posat en el tema de les IA i amb les fotos i vídeos que tenia de la seua dona, usant un programa d'intel·ligència artificial, va anar fent fotos i vídeos en els quals David apareixia al costat de la seua mare i així ell, a mesura que es feia major, sentia com si la seua mare sempre l'acompanyara.

Era com si la seua mare haguera estat present al llarg de la seua vida, com si no s'haguera perdut eixos moments amb ella, encara que ell sabia des de xicotet que ella ja no estava però, el simple fet de veure's en les fotos i en els vídeos amb ella li feia sentir-se més feliç.

Gràcies a la IA la seua mare va estar en cada aniversari, en el seu primer dia de col·legi, en la seua graduació, en la seua comunió, i en molts moments especials i no tan especials en els quals li hauria agradat tindre-la al seu costat.

Era tot molt bonic perquè David, gràcies a la intel·ligència artificial, va poder conèixer com haguera sigut estar amb la seua mare. En eixes fotos la veia somriure, sentia els seus abraços com si algun dia li'ls haguera donats, i els seus besos abans de dormir; la va sentir contar-li contes, i cantar-li alguna cançó; va poder imaginar com va fer els

seus primers passos al costat d'ella i com li va ensenyar a nadar i a muntar amb bicicleta.

Però David sabia que no era real i això feia que en alguns moments de la seua vida sentira una gran pena perquè ella no estava físicament amb ell.

Això també li va portar alguns problemes amb alguns companys en el col·legi, perquè no entenien a David, per això per a ells era una bestiola rara. Però això no el molestava tant, ell coneixia la seua realitat i sabia que en certa manera esta IA els havia donat molta felicitat al seu pare i a ell.

Gràcies a esta IA, David i el seu pare no es van oblidar de la seua mare i eixe amor que li tenien era tan fort que va unir el món virtual i el real aconseguint mantindre viva a la seua mare.

PAULA

Els Rodríguez eren una família molt moderna i es van comprar una vivenda intel·ligent i com no, tenien una assistent virtual, anomenada Paula.

Tots els matins, Paula s'encarregava de despertar als Rodríguez, els donava els bons dies, els informava de la temperatura que feia i de les més recents notícies.

A més, Paula era tan atenta que quan ells s'asseien a la taula ja tenien el seu desdjuní preparat, perquè ella coneixia tan bé als Rodríguez que sabia els gustos de cada un d'ells. Mentres desdjunaven, Paula els recordava les seues tasques diàries, ho tenia tot molt organitzat.

Quan els Rodríguez eixien de casa, Paula feia les seues tasques: feia els llits, passava l'aspiradora, preparava el menjar,... Feia tantes tasques, que la mamà Rodríguez podia relaxar-se i dedicar-se temps per a ella, i els xiquets Rodríguez tenien la sort de tindre a Paula per a ajudar-los a fer els deures i per a estudiar.

Paula era molt bona assistent, tant que els recordava quan tenien alguna cita important, quan havien de prendre's alguna medicació i fins i tot els posava música quan ho demanaven i els buscava jocs per a realitzar en família o pel·lícules per a veure tots junts en el saló.

Amb el temps els Rodríguez es van adonar que Paula era més que una Intel·ligència Artificial. Paula els havia facilitat tantes tasques diàries i estava tan present en les seues vides que la família vivia amb menys estrés i sentien que hi havia més unió i felicitat en la seua llar. Paula s'havia convertit en una més de la família.

TORNAR A RECORDAR

Fina era una dona de 80 anys que havia sigut modista en un xicotet poble. Amb els anys va anar perdent memòria i li van diagnosticar Alzheimer, per la qual cosa a poc a poc va anar deixant de reconèixer als seus familiars.

La seua filla Mia, que estava preocupada per la salut de la seua mare, es va assabentar que existia un assistent de IA dissenyat per a persones amb Alzheimer.

Mia va ensenyar a la seua mare a usar esta IA i encara que Fina al principi no tenia molt d'interés per usar-lo, es va adonar que esta IA era molt útil, perquè tots els dies l'informava de les notícies, li feia practicar exercicis de memòria, i fins i tot mantenia amb ella llargues converses i li contava acudits, li recordava a quina hora havia de prendre's la seua medicació, li mostrava fotos del seu passat perquè Fina anara recordant-lo i li posava cançons de la seua joventut.

Mia es va anar adonant que la seua mare cada vegada més, recobrava el somriure i les ganes per continuar lluitant contra esta malaltia.

Esta IA es va anar convertint a poc a poc en una gran companyia per a la seua mare i Mia se sentia molt agraïda amb la IA que va recuperar la felicitat de la seua mare.